GINDURI DE ANUL

Inainte de a aşterne aceste rînduri, ne-am gîndit îndelung la tine, dragă cititorule, la ce-am putea să-ţi mai spunem la sfîrşitul acestui an, ceva nu neapărat nou — pentru că în fotbalul nostru toate „secretele" sînt publice — dar măcar în măsură să-ţi reţină, cîteva momente, după lectură, gîndul.

Am încheiat deci un alt an, dragă cititorule-spectator — partizan al unei echipe sau al alteia — consumator de fotbal „en gros sau en détail" — ostaş în marea armată a balonului rotund. Astăzi putem spune că ne cunoaştem net bilanţul ultimelor 52 de săptămîni ; ştim ce şi cîte speranţe am avut, ştim ce şi cît s-a împlinit, ştim şi ce (mai ales) şi cît nu s-a împlinit.

Poate că este totuşi mai potrivit ca (măcar) în acest ultim ceas să uităm de statistici, de grafice, goluri marcate, goluri primite, înfrîngeri — şi să privim fotbalul nostru din UNGHIUL SPERANŢEI. Acum, în prag de an nou, cînd toţi oamenii îşi pun în gînd şi-şi doresc diferite împliniri în anul ce va să vină, să ne gîndim şi noi la ce am dori să se întîmple în 1968 în fotbalul românesc.

Din încărcata tolbă de scrisori care se revarsă zi de zi la redacţia noastră, spicuim zeci, sute de dorinţi, exprimate mai toate din tot focul inimii. Pensionarul **I. Ivăncescu**, din Piatra Neamţ, ne spune că „Rapidul lui" să nu se mai necăjească pe ce a fost — ce a fost a trecut ; acum să se pună vîrtos la treabă că mai sînt destule stagii pînă la sfîrşitul campionatului şi şansele nu-s pierdute.

Puiul de moţ **Andreică Aurel**, din Baia de Arieş, ne scrie c-ar dori să ajungă un... nou Dobrin. Într-un singur an, e cam greu, dragă Aurele. În mai mulţi ani, însă, dacă ai talent şi dacă te pregăteşti „ca la carte", nimic nu e imposibil. **Petrişor Alexandru**, directorul şcolii generale din Socolul de Cîmpie (Reghin), ne scrie că Steaua i-a produs în această toamnă cea mai mare şi mai plăcută surpriză şi că speră ca în primăvară favorita sa să nu-i mai facă o...: altă surpriză. **Gheorghe Săvulescu**, inginer la Ministerul Transporturilor, ne mărturiseşte că inima de suporter de fotbal este, probabil, cea mai rezistentă inimă din lume, cea mai generoasă, o adevărată „inimă de mamă" pentru acest fotbal capricios care-şi plăteşte fiecare zîmbet cu lacrimi...

Noi, suporterii — ne spune în încheiere inginerul Săvulescu — sperăm, mai sperăm, că fotbalul românesc ne va umple, în sfîrşit, într-o zi, cupa bucuriei. Cupa o ţinem pregătită, să sperăm că mult dorita MARE PERFORMANŢĂ din fotbalul nostru se va petrece în anul 1968.

Să ne urăm, reciproc, acest lucru, tovarăşe Săvulescu !

Şi să parcurgem aceste pagini pe care le avem în faţă, în care vom găsi gînduri de Anul Nou, înmănuncheate pe tema dragă atît nouă cît şi tuturor celor ce ne vorbesc, fotbalul :

„Şah la... titlul de golgeter"

ION OBLEMENCO, „copilul teribil" al Craiovei abordează subiectul cu o însufleţire nedisimulată.

„Ştiţi, inactiv o bună parte din anul ce ne părăseşte, mi-am rămas dator mie, publicului şi... portarilor. Recucerirea trofeului de golgeter este un „plan" al meu pe care, fără falsă modestie, îl consider perfect realizabil. Indirect, acesta este angajamentul meu faţă de echipă şi eventuala mea contribuţie la situarea ei pe un loc cît mai bun. Craiova m-a primit cu multă afecţiune şi nu uit nici o clipă ce îi datorez.

Extra fotbalistic, doresc ca în 1968 să mă număr printre studenţii Universităţii din Craiova".

„Este un risc să te încarci în iluzii"

GH. GROZEA este dispus să vorbească mai mult retrospectiv. În 1967, transferat la o nouă echipă (Petrolul), s-a realizat integral ca fotbalist. Integrat în învăţămîntul mediu seral, căsătorit de trei săptămîni şi recent selecţionat într-o reprezentativă divizionară, nu-şi doreşte decît „consolidarea" acestor succese :

„O singură umbră o voi duce cu mine în anul care vine. Sper că doar parţial, în timp : locul modest al echipei Petrolul. Sînt o rotiţă din acest mecanism complex care se numeşte „echipă" şi doresc ca ea să se angreneze fericit pentru o evoluţie cît mai bună a clubului meu. Vorbeam de „prelungirea" realizărilor trecute. Ei bine, pe plan strict particular, nu-mi pot dori decît succese liceale şi împlinirea tinerei mele familii cu un nou purtător al numelui Grozea. Mă opresc aici. Este un pericol să te încarci de iluzii. Nerealizarea lor ar constitui o povară mult mai dureroasă".

Un „respiro" între muzica uşoară şi fotbal

— Iartă-mă, maestre TEMISTOCLE POPA, că te-am deranjat. Lasă puţin pianul să se odihnească.

— *De acord. Putem aborda orice discuţie, dar cu o singură rugăminte : numai despre fotbal să nu vorbim !*

— Te rog totuşi să faci o ultimă excepţie, la sfîrşitul acestui an, mai cu seamă că echipa pe care o simpatizezi, Steaua, este campioană de toamnă !

— *Ai dreptate, dar e mult prea mică satisfacţia dacă ne gîndim la fotbalul nostru în general.*

— Ce gînduri şi ce dorinţe aveţi pentru anul care vine în legătură cu fotbalul şi, bineînţeles, cu muzica uşoară ?

— *Sînt destule, dar n-aş vrea să rămînă numai pe hîrtie. Doresc un an cu multe goluri în poarta echipelor care ne vizitează ; jucătorii să nu mai ia drept minge picioarele adversarilor ; susţinătorii înflăcăraţi ai echipelor să arunce pe teren cu flori în loc de sticle. mere sau mai ştiu eu ce ; arbitrii să fie mai sprinteni, mai pe fază, mai obiectivi ; urez jucătorilor să se dăruiască frumuseţii fotbalului ; o echipă românească să fie finalistă într-o competiţie oficială de amploare : să pot deschide cu plăcere sertarul în care ţin închis registrul prăfuit cu melodia dedicată fotbaliştilor ; să afectez o mare parte din compoziţiile mele sportului în general şi fotbalului în special.*

Gîndurile „tunarului" Nae Georgescu

„Aş vrea ca în anul 1968 numele meu să apară pe lista golgeterilor, e drept, din divizia B, ca o contribuţie, dacă se poate, la promovarea echipei din oraşul meu natal, Poiana Cîmpina, în divizia A. De aici, de la Cîmpina, am plecat şi ce omagiu mai fericit al recunoştinţei aş putea să aduc, acum, la apusul carierei mele fotbalistice, celor care au crezut în mine şi m-au lansat ! Cîmpinei mele dragi, aş fi nespus de fericit să-i aduc — şi eu alături de noii mei coechipieri — acest minunat cadou.

Aş mai vrea să urmez o şcoală de antrenori pentru a rămîne — pe viaţă — în acest fotbal căruia i-am dat totul !

Doresc, din toată inima, să pun şi eu umărul, activ, la opera de redresare şi de înflorire a fotbalului românesc !"

Cu gîndul la... Dumitriu II şi Constantin

Avionul de Cairo cu care urma să călătorească echipa naţională în lungul său turneu de iarnă, îşi încălzea motoarele. L-am prins la limită pe DUMITRIU III, tocmai cînd se îndrepta spre avion. Erau ultimele minute pe pămîntul patriei, în anul care se încheie :

— Ce gînduri ai pentru anul 1968 ?

— *În primul rînd vă rog să transmiteţi prin intermediul revistei „Fotbal" tuturor fotbaliştilor care rămîn acasă un an fericit, cu multe succese, cu fotbal de calitate şi belşug de goluri care să descreţească frunţile tuturor celor care ne înconjoară cu atîta dragoste. Personal doresc să-mi consolidez poziţia în echipa naţională, dovadă fiind evoluţia mea bună la A.S.A. Tg. Mureş. Şi mai doresc ca, la club, returul campionatului să ne elibereze de ideea cenuşie că vom retrograda, să obţinem rezultate bune pentru a ocupa un loc cît mai onorabil în clasament. Îi doresc fratelui meu Niki (n.n. : Dumitriu II) multe succese care se vor realiza numai dacă va reuşi să-şi schimbe stilul de joc în aşa fel încît apărătorii să nu-i mai poată ghici intenţiile. Voi căuta ca prin jocul meu să mă apropii cît mai mult de Constantin.*

TOMA CARAGIU

„Bineînţeles că vreau spectacol !"

Deosebit de greu l-am găsit pe TOMA CARAGIU. Nu numai pentru că acest sfîrşit de an îl solicită foarte mult pe talentatul actor (radioul, televiziunea şi teatrul nu-i acordă nici un „relache"), ci şi pentru că în aceste zile interlocutorul nostru, împreună cu colegii săi de la Teatrul Lucia Sturdza Bulandra, interpreţi ai comediei caragialiene „D'ale carnavalului", se află în concurs. Şi poate că această atmosferă de înaltă emulaţie, prilejuită de Festivalul naţional al teatrelor dramatice, în care teatrul „său" a luat premiul pentru cel mai bun spectacol, i-a şi apropiat comparaţia de mai jos, criteriul ferm al exigenţei :

„Rămîn uimit de fiecare dată cum echipele noastre, în marea lor majoritate (şi nu face excepţie nici cea reprezentativă), ştiu să joace frumos, raţional, corect şi elegant.... primele 15 minute ! Ca apoi, la o replică mai viguroasă a adversarului care, uneori se şi dovedeşte mai bun, să-şi uite complet... rolul. De aceea mi-aş permite să spun că în 1968 aştept de la fotbalul nostru cunoaşterea perfectă a rolului, 90 de minute de spectacol şi fair-play".

„Mă Tanţo, mă ! Să nu ne întîlnim la anu' în B

Şi COCA ANDRONESCU şi OCTAVIAN COTESCU, eroii popularelor apariţii la televiziune în rolurile Tanţei şi al lui Costel sînt — împotriva categoricelor declaraţii din una din scenetele lor — mari amatori de fotbal. Numai că Tanţa şi Costel se găsesc pe poziţii opuse. Iar de astă toamnă, chiar în campionate diferite. Cum ? Coca Andronescu se numără printre cele mai mari susţinătoare ale echipei Progresul, membră marcantă a grupului entuziast şi plin de nume sonore ale suporterilor alb-albaştrilor la Teatrul Naţional „Ion Luca Caragiale" din Bucureşti. Octavian Cotescu suferă (şi cît suferă !...) pentru ieşenii lui, pentru C.S.M.S. ! Deci Tanţa — în divizia A ; Costel — în divizia B.

Cu ce gînduri fotbalistice întîmpină cei doi simpatici actori anul 1968 ? Le desprindeţi din următorul dialog :

TANŢA : „Mă îngrijorează mult situaţia băieţilor de la Progresul. Nu se pot dezlipi de coada clasamentului. Şi cît au luptat, bieţii, mai ales — acum, la sfîrşitul turului. Eu am fost mulţumită de cum au jucat. M-au supărat doar.... rezultatele !"

COSTEL : „Nu-mi mai vorbi de rezultate ! N-o să uit ce chinuri mi-au făcut ăi din dulce tîrgul Ieşilor, astă vară, cînd au pornit-o la B. Spre toamnă mi-a mai venit un pic inima la loc cînd i-am văzut cum au pornit. Dar, puşi pe pocinoage cum sînt, spre mai au făcut-o iar fiartă ! Şi Siderurgistul se apropie de mi-e teamă, mă Tanţo, mă — uitîndu-mă cum joacă şi ai tăi de la Progresul — să nu ne întîlnim la anul, în B !"

. . . . . .

Poate însă că Progresul şi C.S.M.S.-ul vor prilejui satisfacţii Cocăi Andronescu şi lui Octavian Cotescu care le urmăresc evoluţiile cu atîta interes, infirmîndu-le temerile din subtitlul reportajului nostru.

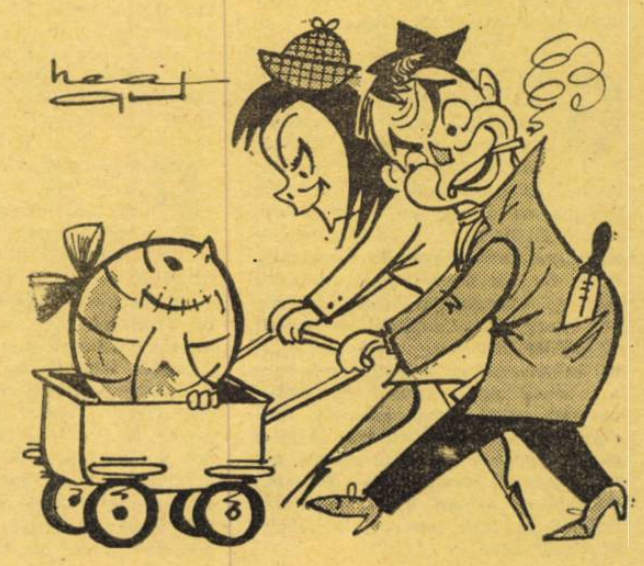

...MINGEA :	...TERENUL :	...POARTA :	...PLASA :
„Să nu mai rid pe teren gidilată de jucători, ci să plîng, plesnită cu sete şi trimisă în plasă"	„Jucătorii să-mi lase în pace brazdele..."	„Să nu mai fiu ocolită..."	„Să mă văd cît mai des ruptă !"

CE-ŞI DORESTE...